

Primorski List

Goščljiv list za slovensko ljudstvo na Primorskem.

Vse za vero, dom, cesarja!

IZHAJA vsaki četrtek ob 5. pop. Rokopisi se ne vračajo.
Nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
CENA za celo leto 6 kron, za pol leta 3 krona. Za manj premožne 4 krona za celo leto.

NAROČNINO in oznanila sprejema upravnistvo v Gorici na Placuti št. 12.
ROKOPISE sprejema uredništvo v Gorici, Dvorišče sv. Hilarija št. 7.

Liberalcem v album!

Liberalizem v cvetju je bil za časa francoske prekulacije. „Napredni“ Francozi so proglasili 27. avgusta 1789 sledeče temeljne določbe: 1. Vsi ljudje so rojeni prosti in v enakih pravicah, in vsi ostanejo prosti in v enakih pravicah. (člen I). 2. Temelj vsake avtoritete je v narodu. (člen II). 3. Temelj vsake zakonodajne in izvršne oblasti je v narodu. (člen III). 4. Izjavljati prosto svoje misli in nazore je človeku najdražja pravica. Vsak državljan sme torej govoriti, pisati in dati v tisk, kar se mu zljubi. (člen XI).

Prostost in enakost cvete v teh besedah, njun sad se pa kaže v dejanju.

„Vsi so v enakih pravicah“, ta člen so razlagali tako: vsi imajo enake pravice razun cerkve, duhovnikov, redovnikov in vseh, ki s cerkvi držijo. Zato so odsekali s sekuro od 10. marca 1793 do 10. junija 1794 samo v Parizu 1269 glav, mej temi 300 duhovnikom. — „Vsi enake pravice!“ Zato so vzeli siloma l. 1791 papežev posest v Avinjonu. Zato so odpravili dne 13. febr. 1790 čisto vse samostane, redovnike in redovnice pa pomorili. Ginjliv prizor je bil 14. junija 1794, ko so peljali na morilni oder pobožne redovnice iz Montmartra. Prepevaje pobožne pesmi je druga za drugo položila glavo pod sekuro. — Ne da se povedati, koliko duhovniške krvi je teklo v onih grozljivih dneh. V enem samem tednu so l. 1792 pomorili 440 duhovnikov, mej temi častitljivega starčka, 87 letnega nadškofa arlskega. V semenišču Št. Firminu je lovilo okoli 20 vojakov duhovnike, ko so jih po hodnikih vjeli, so jih potegnili skozi okna na bajonete spodaj stoječih vojakov. — „Vsi enake pravice!“ Zato so ugrabili vse cerkveno premoženje, oropali kapelice in cerkve vseh dragocenosti. — Tako je šel v klasje glasoviti l. člen liberalne ustave.

Člen 10. zapoveduje, „naj se nikogar ne vznemirja radi njegovega mnenja“. Lep cvet, a sad strupen! Brezvestno je liberalno ljudstvo proglašalo v narodnem zboru, da ne priznava nobenega Boga. Teh in drugih prikritih naredb ni mogla, — se ve, — odobravati vestna duhovščina. Menite, da je radi tega mnenja niso vznemirjali? Svobodomiselniki so zavoljo tega 123 škofov in 50.000 župnikov in vikarijev poslali v prognanstvo. Gorje človeku, ki bi se drznil pokazati svoje krščanske prepričanje! Krščanstvo so odpravili dne 7. novembra 1792 in neko nesramnico častili kot boginjo razsvitljene pameti. „Vsako mnenje — je dovoljeno“, a to pomenja njim: „le brezversko mnenje je dovoljeno“.

L I S T E K

Izgubljeni sin.

Bilo je koncem meseca januarja. Burja in suog ovirala sta vsako prijetno občevanje ljudi. Po samotni cesti počasi koraka mladenec. Sneg zaletava se v njegovo vže tako blede lice, iz oči pa sije mu, ne morda žalost, ampak nekak obup. Tu pa tam se vstavlja in počiva, da zbere zopet svoje moči v nadaljnje potovanje.

V ravno istem času sedi v prvi hiši bližnje vasi postarna žena. V rokah drži sv. rožnivec. Počasi premikajo se molekove jagode. Za koga pred desetimi leti tako iskreno? Oh, sina vzela je je gotovo vže umrl, ker v celem času po ločitvi se ni zglasil z nobenim sporočilom. Včeraj pa je dobila pismo, da se sin, njen ljubljeneč, povračuje, da ga v malih dneh dobi v svoje naročje. Bog mu daj srečno pot do materne srca! To je sedaj molila, za to je Boga prosila ljubeča mati.

Zmračilo se je. Farni zvon je doneč čez vas in ravan, ter vabil pobožne vernike k molitvi. Naša znanca poklekajo in vse v molitev vtopljenja izgovarja „Angeljsko češčenje“.

Ko je z molitvijo prenehala, zdelo se ji je, da so se sobina vrata tihoma odprla. Pred seboj

Tako je smel s posebno častjo jakobinec Chalier podoba krizanega javno na tla vrečel jo z nogo pomandrat! A, če je kdo le najmanjše znamenje svojega verskega prepričanja pokazal, koj je bilo po njem! Neka žena se je na ulici le prekrizala, a zato je morala dati glavo. Nekomu se je iz prsi izvil vzdih „Jezus“, a stal ga je življenje, moral je pod sekuro. Zakaj? vprašaj. Glej, zato, ker je bilo le pisano, naj se nikogar ne vznemirja radi njegovega mnenja.

Člen 11. je pa odprl hudobiji vrata na stečaj. Vse se sme, nič ni prepovedano! Zato so tudi stegnili svoja zlobne roke po kralju ter ga umorili.

Jakobinec Jean de Bry je celo predlagal, naj se sestavi četa 1200 mož, ki naj bi skrbela, da se vsem vladarjem sveta skrajša oblast samo za njihovo glavo. „Najdražje pravice“ svobode so se posluževali nasilniki, roparji. Gorje je bilo imovitim! Chalier je v Lijonu navduševal poslušalce: „Brezhlačnik (revez), kaj držiš križem roke? Vzemi, kar ima bližnji odveč, zatoži vse imovite in njihovo premoženje bo tvoje!“

Tako je pognala v klasje prostost na vsej črti. Prostost se je pokazala povsod le v hudobiji. „Napredek“ je bil jako lep napredek v razdiranju, moreniju, razdvijanosti.

Da, ona, taka je toli opevana prostost brez vere, — ona stara pesen o liberalni svobodi — pokriti rihti.

POLITIČNI PREGLED.

Državni zbor je sklican na dan 8. maja. Še nikdar niso imeli narodi Avstrije tako malo zaupanja v delovanje državnega zbora kakor ta pot. Sedanje stališče vlade je jako nejasno, ravno tako stališče raznih parlamentarnih klubov. Mladočeski klub žuga z obstrukcijo, poljski klub, se je izrazil proti obstrukciji. Konservativni člani desnice obsojajo obstrukcijo kot protiaustrijsko revulucijo, večini desnice je pa vse eno, ker je že zagotovo v zaupni dobiro po sedajne vlade. Te negotovosti je kriva nemška nestrpnost, ki je onemogočila spravo med Nemci in Čehi. Če tudi opustijo Čehi obstrukcijo v državnem zboru, se bo vendar mltila le prazna slama in o kakih važnih sklepih ne bo sledu. Čudno se nam le zdi, da vlada vedno upa, dasi obupavajo vsi politični krogi.

Za dunajsko mestno starešinstvo so razpisane nove volitve. Vsled istopa liberalnih starešin je bila volitev novega podžupana nemogoča, ker ni bilo mogoče krščanskim socialcem

zagleda mladeniča, katerega smo prej opazovali na cesti. Ni ga poznala po zunanjem, kdo je, a, ko je izgovoril besedo „mati“, spoznala ga je po svoji ljubezni. Malo sta govorila, a v gorkem objemu odkrila sta drug drugemu sladko veselje zopetnega snidenja po dolgi ločitvi.

„Anton“, reče mati čez nekoliko časa, „tebi se ni dobro godilo! Tvoje oči in tvoj obraz mi vzbujata žalostno slutnjo“.

„Ne, mati, ni se mi dobro godilo. Dolgo časa sem se sam seboj bojeval, ker sem se sramoval tak k vam se povrniti. A misel na vas mi ni dala miru. Zdelo se mi je, da moram k vam.“

„Anton, glej, to je vspeh moje molitve, ker sem neprenehoma molila, da bi zopet se povrnil. — Pa, ne tema kasneje. Ti si lačen in truden. Sedaj se boš nekoliko pokrepčal.“ Po večerji je hotela z njim moliti.

„Mati, ne govorite mi o molitvi, jaz več moliti ne znam“, odvrne sin naglo.

Prestrašena pogleda ga mati. Njegove besede so bile meč njenemu srcu.

„Anton, kaj govoriš“, zakliče vsa žalostna, „ali ne veš, da človek, ki ne zna moliti, je podoban ptici, ki ne zna peti. Če si pozabil moliti, nauči se zopet!“ Za tem peljala je v njegovo sobo. Sama pa se je zaprla v svojo spalnico. Nad omaro visela je podoba žalostne Matere božje. Pred to podobo je pokleknila in gorko molila.

spraviti skupaj postavnih 100 glasov. Židje se trudijo na vse načine, da bi dobili volilce zase, a tudi voditelji krščanske stranke ne spijo. Upamo, da se tudi ta pot uprejo z vso odločnostjo židovskemu nasilstvu.

Ogerska državna polovica misli vzeti novo posojilo v znesku 120 milijonov. Denar bodo posodili Ogrm židje. S tem denarjem bo gradila družava zopet židje, ki bodo vlado oslepili pri tem za nekaj milijončkov. Tako bo vlada morala plačati židom obresti od 120 milijonov, židje pa bodo v železnice vtaknili morda le 60 milijonov. No, veseli se Judaki, ker bitjani so še vedno tako neumni, da ti gredo v past.

Potovanje našega cesarja v Berlin je gotovo tudi velikega političnega pomena. A, kar pišejo časopisi o pomenu potovanja našega vladarja, je jako dvomljivo. Italijanski listi poročajo, da misli naš vladar skupno z nemškimi cesarjem posredovati v južno-afrikanski vojski. Ne verjamemo pa, da bi Angleži nehali le na dobre besede. Želimo sicer, da bi se našemu presvitlemu cesarju posrečilo ustaviti bratomorno vojsko v južni Afriki, a po našem mnenju bi bilo najboljšo posredovanje skupno sovražno postopanje vseh evropskih držav proti angleškim kramarjem.

Turčija. Kakor smo že zadnjič poročali, je Turčija vedno navskriž z drugimi državami. Rusije se je odkrižala, Amerike tudi, a zdaj ima zopet opraviti s Francijo. V velikem tednu so namreč grški in turški lopovi v raznih katoliških cerkvah Turčije motili službo božjo in oropali navzoče katolice. Francija zahteva zdaj kot pokroviteljica katolicanov od Turčije zadoščenja.

Vojska v južni Afriki. Dva tedna so Buri oblegovali mesto Wepener, v katerem je bilo kakih 500 Angležev. Angleške polke, katere je poslal Roberts v Wepener, so Buri na poti ustavili. Nazadnje je sklenil Roberts z vsemi vojaki prodirati v Wepener, da bi tam Bure potolkel in ulovil. Ko je prišel s 40.000 možmi v Wepener, a ni bilo o Burih sledu, ker so jo pobrisali pravočasno domu. V svoji jezi so Angleži zasledovali Bure štiri dni, a brez uspeha. Morali so se vrniti brez jetnikov utrujeni v Bloemfontain. Zdaj bi bilo treba iti v Transvaal, a angleški vojaki so silno utrujeni, ker so teklili 60 ur hoda za Buri, kateri se jim zdaj smejejo v pest. V Boshofu so Buri angleškega generala Methuena obkolili, kateri je imel nalogo prodirati v Transvaal. Zdaj bodo morali Angleži njemu na pomoč v hribovite kraje Transvaalske meje, kjer

Prosila je za sina, ki je vero izgubil, da bi se zopet povrnil k svojemu Bogu. V molitvi zadočila je sladko tolažbo. Saj ima sina zopet pri sebi in morda ga bode spreobrnila.

Anton ni mogel spati. Bil je sicer ves utrujen in tudi — bolan, a spanje ni hotelo priti. Kako vse drugače je sanjal o bodoči vrnitvi, ko se je pred tolikimi leti poslavljaj od matere in šel iskati sreče in bogastva v daljni svet. Kako ga je mati prosila, da bi doma ostal, kako se je jokala, ni nič ni pomagalo. Bil je prelehkomišljen, da bi bil mater poslušal. Šel je, videl je svet, iskal bogastva, sreče in kaj je dobil? Nič! In kaj je izgubil? Mnogo, mnogo: — svojo vero.

Na ladji se je prepeljal v delujo Ameriko. Delal je pri kmetih, gospodih, na polju, ameriškodih, a bogastva ni bilo. Šel je v kraje, kjer zlato kopljejo, med ljudi, katerim nič več ni sveto, ne premoženje, ne življenje, živel je med separji in morilci in tako popolnoma zdijal tudi sam. Tu mislil je srečo dobiti. Zasedil je samotni kraj, ki je bil poln zlate rude. Delal je dan za dnevom, njegovo imetje se je množilo. Tu ga tatovi zasledijo. Z gorjaco so ga omamili in pobrali mu sad njegovega truda. Zadovoljen je moral biti, da so mu življenje pustili. Kako je preklinjal ljudi in Boga! A vse ni nič pomagalo.

S težavo si je še toliko pridobil, da se je prepeljal v Evropo. Nekoliko let delal je po več-

se jim ne bo dobro godilo. Buri so od dneva do dneva gotovejše končne zmage nad Anglijo. Ugledni možje, ki poznajo dobro južno Afriko, kakor znani potovalec dr. Holub, trdijo, da Anglija skoraj gotovo ne zmaga.

Na otoku Kuba je izbruhnila revolucija proti ameriškemu gospodarstvu. Ondotno prebivalstvo je z Amerikanci še manj zadovoljno, kakor s prejšnjimi španjskimi.

Duh časa.

Glavna moč in sila, ki narekuje času duha, uravnava njega tok, udablja njemu znak, je časopisje. Če je bilo kedaj razvito to časopisje, gotovo je dandanes. Ono danes udihuje času svoje ideje in nazore, ono ustvarja času duha.

Kakor je vsako delo človeških rok in razuma nestalno, tako je tudi to. Ideje, nazori človeškega uma se spreminjajo in s temi se spreminja tudi duh časa. Kako je bilo na Nemškem v času kulturnega boja, kako oster, cerkvi sovražni duh je vel takrat v nemških deželah; zdaj je to drugače. Cerkev, ki je bila vže na robu propada, danes, skoraj bi rekli, vlada, ker ima najmočnejšo stranko v zbornici, svoj centrum. Še v naši mali Sloveniji ni povsod enako. Na Kranjskem in deloma tudi na Goriškem je duh sedanjega časa nasproten cerkvi in duhovščini, v Istri in na Koroškem pa je prijazen, ker ljudstvo vidi v cerkvi in njenih služabnikih skoraj edine prijatelje in rešitelje.

Ta duh časa je nekaj nestalnega.

Da tok časa ni prijazen kat. duhovščini in cerkvi, to ni nič novega, to je staro, kakor je sv. cerkev stara. Saj je ustanovitelj te vidne družbe napovedal njenim udom zaničevanje in preganjanje: „ker pa niste od sveta, ampak sem vas jaz izbral od sveta, zato vas svet sovraži“. Tako je bilo tudi, ko je bil duh časa najbolj prijazen sv. cerkvi in tako tudi ostane.

Dalje prihodnjič.

NOVICE.

Deželni zbor goriški. *Peta seja dne 26. aprila.* Predsednik Dr. Pajer poroča o udanostni izjavi, ki jo je brzojavno odposlal Nj. Vel. presvetl. cesarju o priliki 400 letnice združenja naše grofije z avstrijskim cesarstvom in o došli cesarski zahvali. — Dr. Venuti utemeljuje predlog zastran železnice po Soški dolini t. j. stranske proge od sv. Lucije do Idrije in od sv. Lucije do Boyca, ki se sprejme soglasno ter predlog zastran zboljšanja učiteljskih plač, ki se izroči pravnemu odseku, da ga prouči in stavi o njem svoje predloge. — Dr. Tuma stavi tri interpelacije: 1. zastran žalostnega stanja državne ceste od Gorice do Ajdovščine na c. kr. namestnika v Trstu; 2. na poljedeljskega ministra zastran strogega postopanja c. kr. gozdnih oblasti na Bovškem in Tolminskem v škodo živinorejcem ter zastran zaježevanja hudournikov, pogozdovanja bregov, regulacije vodotokov istotam, 3. na naučnega ministra zastran goriške gimnazije, na kateri se nastavlja skoraj sami nemški profesoriji. — Dr. Tuma stavi dalje predlog, da se v proslavo 70 letnice cesarjeve in 400 letnice združenja poknežene grofije Goriške z avstrijskim cesarstvom ustanovi zaklad za podporo obrti v deželi pod imenom: „Cesarja Franca Jožefa ustanova za pospeševanje obrti“. — Obračuni in proračuni vseh

jih mestih v raznih službah, dokler ni zapazil, da je začel bolehati. Začutil je hrepenenje po domu in materi. Se ve, da ji ni mogel ničesar nesti, kot samega sebe. In še on kakšen je! —

Še le proti jutru je zaspal. Spal je še, ko je mati že prišla od svete maše, pri kateri je tako goreče molila za sina.

Mati stopila je k sinovi postelji in prestrašena zapazila na Antonu hudo bolezen. Spoznala je, da ji je Bog poslal sina le za to, da bi umrl v njenem naročju in morda kmalu.

„Gospod“, vzdihne, „zgodil se tvoja sveta volja! Samo to prosim, o Bog, spreobrne ga, da ne bo vekomaj zavržen.“

Anton se vzbudi. Ko zapazi mater, zakliče: „Dobro jutro mati!“

„Bog je daj, kako je s teboj, moj sin? Zdiš se mi zelo bled!“

„Zelo sem utrujen od dolge hoje. Ne morem vstati. Potovanje in zimsko vreme me je zelo ošibilo in utrudilo.“

Prešli so tedni. Anton se ni okrepil. Večnoma je moral biti v postelji, ker lotila se ga je huda mrzlica. Potrpežljiv ni bil in tudi molil je le tedaj, če ga je silila mati. Rad pa je bral iz lepih bukev, ki mu jih je po materi poslal njegov nekdanji učitelj, stari gospod župnik.

Ko se je Anton nekega dne zelo slabega čutil, odpro se vrata in v sobo stopi njegov nekdanji tako ljubljani dušni pastir.

„Hvaljen bodi Jezus Kristus in pozdravljen moj dragi Anton! Povej mi, kako je s teboj“ tako pozdravi duhovnik bolnika.

dežel. zalogov se potrdijo sumarično. — Po predlogu Dr. Verzequassija uvrste se med okrajne naslednje ceste: Cesta držača od državne v Solkanu skozi Kronberg do državne pri Ajševici; cesta držača od državne v Gabriji do okrajne ceste v Rubijah. — Po predloga Dr. Abrama se ustanovi za novi sodnijski okraj Kobarid poseben cestni odbor 7 udov. — Po predlogu poslanca Panigaja izroče se med drugimi naslednji predlogi finančnemu odseku: zastran 20% prispevka na skupni proračunjeni trošek 440.000 k. za zgradbo obmejnih cest na Kanalskem; radi podpore 4400 k. za zgradbo ceste od Ročinja do Kambreškega; radi podpore 8400 k. za braniško cesto; radi podpor za uravnava vodnih tokov med Kobaridom in Tolminom. — Dr. Abram: Naznani naj se c. kr. namestništvu, da je dež. zbor priznal umestnost izločitve občin Stjak in Kopriva iz sodnijskega okr. Komenskega ter nja pridruženja sežanskemu okraju. — Dr. Verzequassi stavi predlog, da se na obeh kmetijskih šolah ustanovi mesto tretjega učitelja. Ta predlog se vrne dež. odboru, ki naj se na tanko dogovori z vlado.

Šesta seja je bila sinoči. Dež. odbornikom je izvoljen dr. Marani, namestnikoma: dr. Egger in grof Valentinis — Tumov predlog zastran ustanovitve zaloga v podporo obrti je propadel. — Ajdovski cestni odbor je dobil v podporo 475 K. Občina Rihenberg za ceste 1045 K, v podporo po povodnji poškodovanim 200 K. Renče za ceste 665 K. Dornberg za pokopališče in obč. ceste 380 K. — Prošnja šebreljskega župana za 2 mosta na Idriji se odstopi dež. odboru, da styar prouči, isto tako tudi prošnja zastran uravnave potoka Grajščeka. — Prošnja občin Bovškega okraja v prid krošnjarstvu je sklenil deželni zbor podpirati. — Prošnja sosedov v Ozeljanu, v Rupih in Peči za lastno županstvo se odbije — Isto tako se odbije tudi prošnja o preložitvi županstvenega sedeža iz Štorij v Kazlje. — Dr. Tuma je zopet stavil celo vrsto interpelacij.

Danes ob 5. uri je sedma seja dež. zbora.

Romarji v Rimu! Danes, v nedeljo 29. aprila, smo imeli srečo, da smo stopili pred sv. očeta, namestnika Kristusovega. V velikanski baziliki sv. Petra so se zbrali romarji iz vseh dežel in narodov: Slovenci, Čehi, Italijani, Belgi, Francozi, Švicarji, Dunajčani, Ogrji i. t. d. — Od 10 do 11 ure so romarji čakali, — vsi prezveti od ene misli, da bodo videli sv. očeta. Ob 11 uri smo zaslišali burne glasove pri velikih vratih: živio - evviva - hoch - eljen i. t. d. Kmalu je cela cerkev zagledala Leona XIII. Nesli so ga visoko na sedežu, on pa se je obračal na desno in levo ter neprestano blagoslavljal ljudstvo, katero mu je klicalo: slava! Ta prizor je vseh prevzel in videl si veliko njih jokati od veselja, drugi so ploskali in dvigali razna znamenja proti sv. očetu. Med vsemi romarji je bil le en glas: naše srce je polno te sreče, veseli gremo domu; vsi trudi, vse žrtve, vse trpljenje, vse je pozabljeno ob toliki radosti.

Pred velikem altarjem se je papež vstavil in pokleknil, med tem so duhovniki peli litanije Matere božje. Potem je 90 letni starček čvrsto vstal in šel po stopnicah na altar, kjer je s krepkim glasom in s celo roko — ves ginjen in vesel — blagoslovil ljudstvo v imenu Boga Očeta, Sina in sv. Duha. —

Nato je sedel pred altarjem, da so prišli poklanjat se mu odbori romarjev. Goričane je predstavil presvetli knez ljubljanski dr. Jeglič. Monsignor dr. Sedej je izročil papežu Petrov dar iz goriške škofije. Hvaležno je sam sv. oče spre-

„Hvala za Vaš trud, častiti gospod! Slabo, mi je in komej čakam, da končam svoje sitno življenje.“

„Anton, trpi potrpežljivo, kar ti pošilja Bog! Križi in tržave vodijo v nebesa!“

„Nebesa! Saj ni nebes, ne pekla!“

„Anton, ti sam ne verjameš, kar govoriš.“

Glej, ko si bil še otrok in moj učenec, si drugače mislil. Veselil si se nebes in bal si se pekla, pa bal si se tudi greha, ki vodi v pogubljenje. Ko pa si šel po svetu, si tako živel, da se tresel pred večnostjo. In zato želiš enako mnogim malopridnežem, da bi večnosti ne bilo. Skrbi, da se z Bogom spraviš in spoznal bodeš, da nebesa morajo biti. Le nebesa ti morejo dati sladki mir, ki ga boš občutil po vrednem prejetju svetih sakramentov.

„Gospod župnik, o da bi bilo res, kar govorite! Pustite me samega, da bom o tem premišljeval.“

Duhovnik se poslovi od bolnika in odide, ko ga še opomni, da naj prosi Boga za razsvitljenje. —

Gospod župnik ga pogostoma za tem obiskuje. Teško je slo. Nevera je pognala vže globoke korenine. A molilo je za bolnika mnogo pobožnih duš.

Blizal se je vže veliki teden. Nekega dne pravi Anton gorečemu dušnemu pastirju:

„Gospod župnik, jutri bi se rad spravil z Bogom, morda dobim zaželjeni mir.“

— O kako je bil vesel sivolasi mašnik, kako se je veselja jokala uboga mati po teh be-

jel dar in ga potem izročil drugim. Poljubili so sv. očetu roko: dr. Sedej, prof. Alpi, stolnika Jesenko, Knatek, dvorni svetovalec Peteani, Ant. Jakončić in dr. Pavlica. Sv. Oče je čvrst starček, bled in suh sicer, ali oči so se mu svetile kakor dva kristala, obraz sama miloba in prijaznost. Vsakega je pohvalil in blagoslovil. — Med pokloni odborov so razni narodje zapeli primerne pesmi: Slovenci papeževo himno in eno Marijino pesem. Slovensko petje, — mešan zbor, — se je odlikovalo v vsakem oziru. —

Potem so sv. očeta zopet dvignili in nesli po drugi strani altarja (na epistelski) po cerkvi v palačo. Tedaj se je zopet ponovil prizor, ki je vseh ganil do solz. Vse ljudstvo — čez 15.000 ljudi — je klicalo na ves glas in izpovedovalo svojo vdanost namestniku Kristusovemu. Vsaki hip je sv. oče vstajal na sedežu in se obračal na razne strani, kar je vsakokrat vnelo navdušenje. Opoludne se je vsa množica razlila po trgu sv. Petra. — Do zdaj nobene nesreče mej romarji.

Mesec maj je posvečen prečisti devici Mariji, ki je najlepša majska roža. Slovenci se posebno odlikujejo v češčenju M. D. Ta pobožnost se je ljudstvu priljubila zlasti v sedanjem času, ko so nastale nove potrebe in nove nevarnosti za sv. krščansko cerkev. Socijalne zmešnjave se mogočno zaganjajo ob sv. vero. Prečista Devica, ki je zatrla vse druge krive vere, bo zatrla tudi to!

Tri nove sv. maše bodo v nedeljo dne 6. maja: Č. g. Karol Piciulin pri sv. Roku, č. g. Vincenc Buda iz Gorjanskega v semeniški kapeli, č. g. Deziderij Spagnol v cerkvi uršulinski.

Dopolnilne volitve v Gorici. Tretji razred je izvolil dne 30. m. m. dr. Karola Venutija, prejšnjega župana z 157 glasovi. Pri volitvi za II. razred sta bila izvoljena (2. maja) Lippizer Jožef (84) in dr. V. Cesciotti (83 glasov).

Porotne obravnave v Gorici prično 7. maja t. l.

Nadvojvodnja Stefaniya grofica Lonyay je bila z možem pri sv. Očetu v Rimu. Sprejem ni bil slovesen. Nadvojvodinja je pokleknila pred sv. Očeta. Ko se je dvignila, odkrila je sv. Očetu srce in povedala, da je zdaj mirna in sčedna. Prosila ga je, naj bi posredoval pri očetu, belgijskem kralju, ki je radi njene poroke užaljen. Sv. Oče jej je obljubil. Nadv. Stefaniya je bila dol solz ginjena ter je vskliknila: Vaša dobrot, sv. Oče, je podobna oni Franca Jožefa! Po slovesu je bila nadvojvodinja nenavadno vesela.

Iz Ajdovščine. 23. m. m. vdobili so v Ajdovščini vsled smrti prerano umrlega g. Dugulina, novega g. župnika v osebi g. Josipa Cigoja, dosedajnega župnika v Jagersčah. Novo došlega g. župnika pozdravil je občinski zastop in pa cerkvena ključarja. Prav iz srca častitamo župljanom na toliki pridobitvi — novo došlemu g. župniku pa voščimo obilo sreče in blagoslova v novi službi!

Iz Štanjela. Dne 6. t. m. boče ob lepem vremenu slovesno blagoslovljenje lurdске Matere božje v Hruševici. Krasni kip se boče blagoslovil v Štanjelu v kuratski cerkvi, od koder se prenese v procesiji v Hruševico. Tu se postavi na nov stranski altarček - krasno delo iz Kraskega kamna, ki je je izvršil domačinec kamnosek Andrej Lavrenčič iz Koprive.

„**Kmetški sin**“ se je spravil v Soči z dne 28. aprila na „Prim. List“. Pravi, da hočemo uničiti „Sočo“, Gabrščka in dr. Tumo. To se pa ne ujema z resnico, ker je vendar znano, da želimo mi vse delavce ohraniti pri delu, toda na pravih načelih. Z večjo pravico lahko rečemo mi, da hočemo oni nas uničiti, ker to javno govore in

sedah! Res, veliko večji veselje je nad enim spokornikom, kot nad mnogimi, ki pokore ne potrebujejo.

Drugi dan je res bolnika obiskal kralj nebes in zemlje. Anton čutil se je vsega oživljenega, nek nebeski mir prebival je v njegovem srcu. Ves vesel rekel je materi:

„Tako vesel še nikdar nisem bil v življenju. Pač čutim, da so šesteti dnevi mojega življenja, a ne bojim se smrti, ker vem, da pojdem v sveta nebesa. Upam, da bom praznoval veliko noč vže v nebesih! O, da bi mogel zaklicati vsem, ki grešno žive: Spravite se s svojim Bogom, če hočete srečno praznovati veliko noč!“

Nekoliko dni je bolezen popustila, a potem se tem hujša povrnila. Hiral je vidno od dneva do dneva. Na veliki četrtek so ga gospod župnik zopet prevideli, na veliki petek pa je mirno zaspal v Gospodu.

Bilo je vstajenje in slovesna sveta maša pri farni cerkvi. O koliko veselja! —

Ko pa je solnce obzarilo pomladanske gore, zapeli so zopet cerkveni zvonovi, zvonili so mrliču Antonu, ki so ga pogrebci nesli k zadnjemu počitku. Njegovo telo se je pač vleglo v temno zemljo, a duša šla je praznovat velikonoč k živemu nebeskemu jagnjetu, ki boče tudi njega zopet obudilo k življenju na zadnjo veliko noč — poslednji dan.

v „Soči“ ponavljajo. Dalje pravi, da mi očitamo „Sočanom“ razne pregreške, da so lažniki, krivoverci, batizlavci in najbolj surovi ljudje. Dragi „kmetijski sin“! Mi se niti ne spominjamo, da bi bili kdaj rabili teh izrazov, pač pa je nam „Soča“ že toliko reči izrekla, da jih še v slovarju ne najdete več: Lažniki po poklicu, semeniški hujskači, sakr. farji, črna tema, mračnjaki, brezvestni banditje, tepcologi (ker tolčemo po „Sočanih“, kateri se smatrajo za tepce!), brezdomovinci, bankrotirana banda, ki zlorablja prižnico, spovednico in altar (dogodbico o „prešičjih jezikih v meji“ opustimo, ker so se ti jeziki — hvalo Bogu — našli pri naših naprednjakih), katoliška klika, svetohlinci, klerikalni zagrizenci, infernalni zavideži, hujski ko lucifer itd. itd. Ali vam je zadosti, kmetijski sin? Sicer pa se nam zdi, da je ta kmetijski sin slavni Kramarjev sin Dreja iz Kobarida!

Solkani. Volitev župana se včeraj zopet ni mogla vršiti. Razpisale se bodo v kratkem nove volitve.

Pogorela je v noči med 26. in 28. m. m. tovarna prvega inžarskega društva. Škode je za 20.000 gl. Hiša in vse pohištvo je bilo zavarovano.

Požar v Gorici. Pogorela je v noči med 27 in 28. m. m. g. Vidmarju iz Lokovca zaloga bombaža v ulici Bertolini. Škode je za 50.000 gl. Vse je bilo zavarovano.

Iz Lokovca. Kakor ste vže poročali, ponesrečila sta se dva Lokovčana velikonočni teden v „Špehovem brdu“. Starejši (tast svojega tovariša) Janez Leben, po domače „Kovač“ bil je takoj mrtev, ker razbila se mu je črepinja. Glavo morali so mu zvezati, da so ga mogli prinesiti na pokopališče v Roče.

Ranjcega zet, Blaž Vončina, ni bil takoj mrtev. Prenesli so ga na Slap, kjer ga je nekoliko dni zdravil tominski zdravnik. V nedeljo dne 22. t. m. prenesli so ga varno v Lokovec. Pretečeni petek po noči pa je tudi on v Gospodu zaspal, ne da bi se bil kdaj le malo zavedel. Oba, — tast in zet, — zapustila sta precejšnji družini, ki sedaj zapušteni žalujeta. Kako se je zgodila nesreča, se ne more vedeti, ker ponesrečenca nista mogla povedati.

Nekaj bi pa bilo govoriti. Koliko ljudi, koliko blaga gre leto in dan po Špehovem brdu! In kakšna je steza? Bog pomagaj! Ali bi ne bil skrajni čas, da bi se oblasti zganile in strogo zaukazale popraviti to pot. Marsikatera okrajna cesta nima toliko prometa, kot steza v „Špehovem brdu“, a nikdo se za njo ne zmeni! Če Vas potreba ne vzbudi, naj Vas zgane vsaj nesreča! — Ranjka naj v miru počivata.

V Gorjanskem na Krasu šel je pret. teden župan Franc Štolfa s sinom orat. Med delom, to je, ko je „drvaril“ ali držal za drvo, obšla ga je slabost; zadela ga je srčna kap ter je padel mrtev na tla. N. p. v. m.!

Deskije. Včeraj smo pokopali tu Ročinjca, ki je bil že več časa slabega uma, pa je 10. m. m. šel v Sočo pod Ročinjem. Našli so ga v Plaveh.

Iz cerkljanskega. V naši dekaniji manjkajo sedaj kar 4 duhovniki in sicer: v težki cerkljanski fari 1 kaplan (po smrti † Zabukovška), v Oreheku vikar, v Jageršilih župnik in v Poljicah vikar. Najčudnejše je to, da v Poljicah, odkar je vikarijat, še niso imeli duhovnika. In vendar bi bila ravno v Poljicah potreba dušnega pastirja. Sedaj morajo Poličanje hoditi v blizu 3 ure daljno Cerkno za vse duhovne potrebe. Sicer pa to ni moja stvar povedati, kje je treba duhovna in kje ne. Hotel sem le pokazati, kako potrebno bi bilo večje malo semenišče, sicer bi bilo kmalu še hujske pomanjkanje duhovnikov.

Iz Otaleža. Te dni smo slišali o nesreči v Špehovem brdu. Tudi pri nas zgodila se je dne 20. marca velika nezgoda. Ker nobeden o njej ni poročal, hočem jaz popraviti.

Omenjenega dne šel je sin tukajšnjega posestnika Zajca, po domače „Maruškovca“ iz Idrije. Star bil je krog 30 let. Na potu doteče ga voz, na katerega se vsede. Blizu rojstne hiše se voz ustavi in naš mladenič vstane na vozu, da bi vzel iz žepa nekoliko krajcerjev vozniku v plačilo. Naenkrat konji naglo povlečejo in naš fant pade iz visokega voza skoraj mrtev na tla. Malo časa še in izdihnil je svojo mlado življenje. Morete si misliti žalost starišev in zancev. — Bodo pri vozech in na vozech vedno previdni.

V Renčah bodo razstavljeni prihodnje nedeljo, 6. t. m., izdelki učencev zidarsko-obrtno šole v šolskih prostorih.

Kogar veseli in zanima ogledati si umotvoro priprostih zidarskih mladeničev, ne bode mu žal, ako se potruži v nedeljo v Renče na izlet.

Česki umetnik J. Kubelik je priredil v soboto dne 28. t. m. koncert na gosli. Udeležba ni bila velika, dasi je J. Kubelik zdaj prvi violinist na svetu. V petek dne 4. maja priredi drug koncert pri Dreherju.

Na c. kr. učiteljsku v Kopru je izpraznjeno začasno mesto glavnega učitelja za matematiko in fiziko. Učni jezik je nemški in slovenski. Prošnje je vložiti na c. kr. deželni šolski svet za Istro do 25. t. m.

Izšle so „Šmarnice“, katere je „v venec spel“ č. g. Martin Jurkovič, župnik pri sv. Petru poleg Maribora. Cena mehko vezanim 80 v, trdno vezanim 1 K 30 v., v usnje vezanim 1 K 60 v. Dobivajo se v tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Socijalne drobtinice.

Socijalno-demokratska stranka na Ogerskem je zborovala o velikonočnih praznikih, kateri shod je bil radi tega res značilen za socialne demokrate. Iz Arada došlega odposlanca Braun-a niso pustili v zbornico, demokratični reditelji so ga klobotali in vrgli na cesto. Kako bratstvo je vladalo med sodrugi, dokazuje postopanje rediteljev napram neljubim odposlancem. Peštanskega odposlanca Beller-ja je 6 rediteljev vrglo po stopnicah. Zborovanje so morali trikrat prekiniti vsled nemirov in pretepov. Ko je odposlanec Farkaš z vso odločnostjo zahteval besedo, grozil mu je „sodrug“, da ne zapusti živ dvorane, ako ne molči. Nato je Farkaš s svojimi odšel. Ogersko osrečujeta torej od zadnje velike noči dve demokratični stranki.

Socijalni demokrat o temnem srednjem veku. V članku naslovljenem: „Delo danes in pred 500 leti“, piše socialni demokrat Kautsky: „V srednjem veku, ko so bila produkcijska sredstva še nepopolna, se je veliko manj zahtevalo od delavne moči delavca nego danes. Delavna doba je bila sicer precej dolga. Navadno se je menjavala med 12 in 14 urami. Toda v ta čas je bil všteti prosti čas za razne južine in tudi pri delu samem niso preveč hiteli. Poleg tega delo ni bilo jednolično, marveč polno premembe, ker je vsaki delavec dovršil cel kos, tako, da je opravljal zaporedoma najrazličnejša opravila.“

Ako je delavni čas pomagala po odbitem prostem času za južine trajal 10-12 ur na dan, je delavni čas celega tedna znašal 40-48 ur, toliko, kolikor bi danes po vpeljanem osemurnem delu delal delavec na teden. To, kar je danes ideal za delavca, za kar bije trd in neizprosni boj proti izkoriščevalcem, to je bilo že pred 500 leti v temnem srednjem veku pripoznano dejstvo.

Delavci so pred 500 leti manj trdo delali in imeli krajši delavnik nego danes. Vkljub temu pa je bila njihova plača, — odmerjena v v naturalijah, — višja od današnje. O tem pričujejo razne tedanje prepovedi glede lepoticja in takse od plače iz 14. in 15. stoletja, ki razlagajo, da delavec nima pravice do več nego dveh mesnih jedij in gotove mere vina ali piva na dan (delavci so tedaj jedli pri jedni mizi z gospodarjem) in ki so prepovedovale pomočnikom oblačiti se v žamet in svilo. Danes so take prepovedi odveč.

Delavni čas se v srednjem veku nikdar ni raztezal do izmučenja. Število dni, katerih se ni smelo delati ali pa le nekaj ur, je bilo veliko. Katoliških praznikov do preteklega stoletja ni bilo nič manj ko 150, med temi 90 strogih, katerih se je moralo opustiti vsako delo. Toda ti prazniki pomočnikom niso zadostovali; potrebovali so še več prostega časa in sicer ne samo za zabavo, kakor trdijo nasprotniki delavcev. Tako so zahtevali n. pr. čas, da so opravili svoje skupne zadeve, in čas, da so se vadili v orožju in kopalni, na kar so v srednjem veku veliko držali. Zato so si k cerkvenim praznikom priborili še „plavi ponedeljek“. Tako so rokodelski pomočniki dosegli, da so počez v tednu delali le štiri dni in v štirih dneh toliko zaslužili, da so ob tem sedem dni lepo živeli.“

Tako piše socialni demokrat Kautsky o srednjem veku. Potemtakem so delavci že tedaj skoraj vse imeli, za kar se v sedanjih liberalnih časih že desetletja borijo.

Zato pa je tudi srednji vek teman in naš čas razsvitljen, zelo razsvitljen. Mnogim delodajalcem danes ne zadostuje šest delavnikov, še nedeljo uporabljajo za delavnik!

Naša društva.

Občni zbor „goriške ljudske posojilnice“ je v nedeljo pokazal razmere, ki vladajo v posojilnici, v pravi luči. Tako divjega občnega zbora nismo že zdavna videli. Nekateri surovi naprednjaki so najbolj rohnili proti duhovščini, dasi so bili navzoči iz Gorice le trije in iz cele dežele tudi le trije. Nekdaj so duhovnike vabili v posojilnico, zdaj pa so jih podili ven. Duhovnikom, katere neprenehoma nadlegujejo z uprašalnimi pismi, so klicali: V cerkev pojdite!

Nam je ta pojav goriške ljudske posojilnice deloma zelo ljub. To bo duhovščino še bolj prepričalo, da je z liberalci nemogoče skupno delovanje, in da je potrebna nova katoliško-narodna organizacija. Duhovščina se bo zdaj gotovo tudi otresla tistih sitnih uprašalnih pisem, ki jo pri ljudstvu delajo odijozno!

Izvoljeni so sami napredni liberalci. V ravnateljstvo: Dr. Tuma, Ferd. Seidl, prof. realke, Andrej Kopač, Anton Pečenko, veletržec

z vinom, dr. R. Gruntar. V nadzorstvo: Iv. Dekleva, veletržec z vinom, Fr. Blažon, Andrej Gabršček, M. Ličen, Jos. Pavletič.

Iz Bovškega. Kakor je bilo naznanjeno, priredilo je „Del. izobr. dr. v Boccu“ na belo nedeljo javen, poučno-zabaven shod, ki se je dobro obnesel in bil tudi dosti dobro obiskan. Vabljeni govorniki, g. Anton Breclj, mediciner, in č. g. Civil Metod Vuga, kapelan v Kobaridu, sta izvršila svojo nalogo v splošno zadovoljnost, — žal, da jima je bilo odmerjeno premalo časa!

G. A. Breclj je v jako poljudni obliki dokazoval večinoma z zgodovinskimi podatki, da veda ne nasprotuje veri in dokazoval z izbranimi vzgledi, da so ravno najučeniši možje prejšnje in naše dobe, ob jednem tudi najboljši katoličani, bodi v besedi, bodi v dejanju — da so pa brezverci, materijalisti ne veliki, ampak učenjaki — polovičarji. Omenjal je dalje, kako napredujejo naravoslovske vede v korist vere in izpodbijajo trhla tla materijalizmu, prešel na dandanes najboljše dokaze ad hominem, da je tudi nadčuten svet, na čudeže v Lourdu, pred katerimi izgublja sapo ves brezverski svet. Konečno je pozivljaval govornik prisotne, naj bodo do skrajnosti oprezni, ako čujejo kaj, ki nasprotuje veri; najbolj se nam je bati polovičarsko izobraženih ljudi, ki zajemajo večinoma vse, kar vedo, le iz slabih, Cerkvi in veri sovražnih časnikov in knjig in prodajajo svojo kužno kramo najraje preprostim ljudem — delavcem; varovati in ogibati se je takih ljudi povsod, zlasti pa v svetu, zakaj vsi ti so ali zlobni sleparji ali pa nevedneži.

Č. g. Vuga je govoril na to z lastno mu lahkoto in humorjem o liberalizmu in odgovarjal kaj spretno na uvodno prašanje: kdo nas je spravil danes vkup? Gotovo le navskrižje v načelih! Na prašanje, zakaj nasprotujejo nekateri društvu, pravi, da prvič zato, ker je ustanovil kaplan, in drugič zato, ker temelji na krščanskih principih. Kakšna društva pa naj bodo za krščene kristijane, ali naj imajo morda turške ali judovske principe? Da bi pa liberalci kaj res dobrega, odločno barvanega ustanovili, za to so preveč kameleonski! Dolžnost vsakogar je torej gledati na to, da se krivim, laži — liberalnim naukom, ki so se začeli širiti tudi med nami, stopi na tilnik, in prepreči nadaljno razširjanje. In en pripomoček v dosego tega namena je tudi novoustanovljeno društvo, katerega se vsakdo trdno skleni. — Končal je z originalnimi navdušujočimi verzji. Prisrčna hvala in čast obema!

Temu je sledilo upisovanje udov za podporo v slučaju bolezni, na kar se je razvil polagoma izboren zabaven večer.

Društveni tamb. zbor, ki je vže pred shodom in med odmori pridno udarjal, je deloval neumorno in pokazal, da se z vstrajnostjo in trdno voljo tudi lahko ostane pri življenju in se napreduje, dasi se je bilo pred 3 meseci bati, da bo moral zbor začasno prekiniti radi pomanjkanja izurjenega dirigenta in igralnih močij. Čast vsem tamburašem, zlasti pa energičnemu društvenemu predsedniku in tamburašu, g. Iv. Miheliču, in njegovemu sinu ter g. Mir. Berginju, sedlarju.

Med shodom kakor pri zabavnem delu pa smo se čutili vsi vdeleženci, kar treba povdarjati, popolnem zadovoljne, in mnogemu, mnogemu delavcu se je izgubil ta dan v prazni nič mnog predsodek in prepričal se je na lastne oči in ušesa, da se tudi z duhovni lahko in lepo izhaja, ter pljunil za vedno v gnoj liberalne fraze o „črnih suknhah“, mračnjakih, strahovih, sovražnikih vsake, tudi poštene veselice in možeh, ki se previsoko nosijo proti delavcu in ga le odurno nagovarjajo.

Ta shod je tudi pokazal jasno, da je tudi preprost mož željen napredka in da se daja rad počevati in v tem, upamo, da bo ljudstvu naše društvo vstrezalo, sicer po moči, in prirejalo bo vsako toliko časa take zanimive poučne shode; vabilo bo tudi, v kolikor mogoče, čisto tuje govornike.

Slednjič naj omenim, da se je vdeležil shoda tudi g. župan iz Loga s par drugimi in večinoma vsi dekanjski gg. duhovni, katerim vsem prisrčna hvala, da so pokazali simpatijo društvu in nas počastili s svojo prisotnostjo. Bog jih živi!

Dne 13. maja priredi društvo javen shod v Logu.

Društvo kat. učiteljic. Dne 22. aprila so imele slovenske katoliške učiteljice v Gorici 19. zborovanje pod vodstvom velečastitega gosпода Alojzija Kovačiča, mestnega kaplana pri svetem Ignaciju. Predsednik je govoril o potrebi vere pri učiteljicah in navajal vzroke, zakaj ta večkrat peša. Predsednica je popisala v svojem govoru Leonardo da Vincijevo sliko o zadnji večerji. Gospica učiteljica E... je deklamovala Šorlijevo „Iz starih časov.“ Pelj ste se pesmi „O sanctissima“ in Volaričeva „Divja rožica.“ Določil se je čas in program za društveni koncert v prid nadaljnemu izobraževanju društvic. — Predsednica je društvicam priredila nadaljevalni tečaj v petju, kateri je začel 22. februarja pod vodstvom vrle učiteljice, gospice Heme Bagnalaste.

Za kratek čas.

Postna jed. Priletel mož je šel v Gorico. Ko pride domov, začne težiti, kako po mestih vera peša. „Poglejte“, pravi, „bil sem v petek v gostilni in skoraj vsi so jedli meso, kot bi ne poznali cerkvene postave!“ „Ali vi niste hoteli forej jesti mesa?“ vprašajo ga drugi. „Kaj jaz, da bi bil jedel v petek meso“, zgrozi se mož, „ukazal sem si rajše tripe“.

Dobra žena. Mož: „Povem vam, da tako dobra žena se z lepa ne dobi, kot je moja. Če n. pr. ona o kaki osebi kaj slabega govori, še sama ne verjame“.

Odgovorni urednik in izdajatelj: I. Bajt.
Lastnik: Konsorcij „Primorskega Lista“.
Tiska: Hilarijanska tiskarna.

C. kr. privil kroji vsa-
kateremu razumljivi za o-
bleke vsake mode. Dobiva-
jo se v moji zalogi: Cingul,
mašne kupe, zavratnice za
čestito duhovščino.

M. P O V E R A J

trgovec na Travniku šte. 22. I. nads.

Bogata zaloga vsake vrste blaga, gotovih oblek, perila in vseh priprav za obleke vsakega stanu.

Novo blago došlo za spomladansko in letno sezono iz avstrijskih in angleških tovarn. Dobivajo se novi patentirani hlačniki na pasih; ni treba več gumbov, ti hlačniki so jako pripravi.

Sprejemajo se naročila za izdelovanje oblek, tudi za dame fineje vrste po vsakateri zahtevajni modi.

Čebelno voščene sveče

pod garancijo 2000 kron

priporočam preč. duhovščini, cerkvenim oskrbništvom in slavnemu občinstvu.

Z odličnim spoštovanjem

J. KOPAČ,
svečar.

Ulica sv. Antona št. 7. v Gorici.

„Krojaška zadruga“,

vpisana zadruga z omejeno zavezo
v GORICI,

Gosposka ulica št. 7.

VELIKA ZALOGA

vsakovrstnega manufakturnega blaga za ženske in moške obleke, za vsak stan in vsak letni čas
v naj večji izberji,

kakor: sukno, platno, prtenino, Chiffon, oksfort, srovice, vsakovrstne preproge, zavese, namizne prte; nadalje vsakovrstno perilo, srajce Jäger itd.

VSE PO NAJNIŽJIH CENAH.

Cene so stalne brez pogajanja.

Odlikovani fotografski atelier

A. JERKIČ

GORICA,

Gosposka ulica št. 7, v hiši

„Goriške ljudske posojilnice“,

edini zalagatelj c. kr. avstrijske državno-uradniške zveze za Goriško, sprejema vsa v fotografsko stroko spadajoča dela.

Novi, velikomestno urejeni atelier

odgovarja vsem

modernim zahtevam v tej stroki.

P. n. gg. državni uradniki in njihovi družinski člani dobé pri obstoječih cenah 15% rabat.

Se toplo priporoča z odličnim spoštovanjem udani

ANTON JERKIČ.

Artur Makutz

klepar, Ozka ulica (Via Stretta)

se priporoča slavnemu občinstvu. Izdeluje vsakovrstna kleparska dela.

Zaloga Piva

prve kranjske eksportne pivovarne na par

T. Fröhlich-a

na Vrhniki pri Ljubljani.

Glavni zastop in zaloga za Gorico in deželo:

Josip Rován

Gorica — Rabatišče št. 18 — Gorica

Podružni zalogi: Ferdinand Žagar, v Gorici, ulica Ascoli št. 25. (gostilna J. Ciuffarin blizu Korna) — Franc Furlan, gostilna na Goričici pri Rebku. — Pivo je izborno, postrežba točna in vestna. — Tvrdba odlikovana je bila letos za svoje izdelke na konkurenčnih razstavah v: Rimu, Bruselju, Lionu in Parizu, (s častnimi diplomami, zlato svetinjo in s častnim križem) — Priporoča so rojakom v mestu in na deželi z odličnim spoštovanjem udani

Josip Rován,
glavni zastopnik.

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 — GORICA — Via Giardino 8

priporoča

pristna bela
in črna vina
iz vipavskih
furlanskih,

briskih, dal-
matinskih in
isterskih
vinogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v adih od 56 itrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi uzorce.

Cene zmerne. Postrežba postena.

Florjan Kralj,

tovarnar kisa v stari cukrarni,

kapucinska ulica št. 11.

priporoča se svojim sorojakom v mestu in na deželi v nabavo kisa, kakor ekstrata, vinskega in komune, po postenih cenah.

Karol Draščik,

pekovski mojster na Kornu v Gorici

izvršuje naročila vsakovrstnega peciva, tudi najfinejšega, za nove maše in godove, kolače za birmo in poroke itd.

Vsa naročila izvršuje točno in natančno po želji gospodov naročnikov. — Priporoča se za nje svojim rojakom v mestu in na deželi najljubdeje.

Anton Breščak

v Gorici, gosposka ulica šte. 14,
blizu lekarne Gironcolijeve.

Ima v zalogi vsakovrstno pohištvo za vsak stan. Pohištvo je po najmodernejših slogih, posebno spalne, jedilne in posetne sobe so po nemškem slogu iz odlikovanih Črnigojevih delavnic v ulici Pontenuovo in via Leoni, katere so lepše in ukusneje izdelane in ceneje od Dunajskih in Budapeštanskih tovarov.

Bogata zaloga podob na platno in šipo z različnimi okvirji. Belgijska brušena ogledala vsake velikosti. Različno pohištvo, kakor: toaletne mizice, različna obešala, preproge za okna itd. Različne stolice z trsa in celuloida, posebno za jedilne sobe. Blazine iz strune, afriške trave, z žimami in platnom na izbiro ter razne tapecarije. Reči, katere se ne nahajajo v zalogi preskrbijo se po izbiri cenikov v najkrajšem času.

Daje se tudi na obroke, bodisi tedenske ali mesečne. — Pošilja se tudi izven Gorice po železnici in parobrodih.

V zalogi ima najelegančajšo sobno opravo, na katero se še posebej opozarja p. n. občinstvo!

ANTON FON

klobučar in gostilničar v Semeniški ulici ima bogato zalogo raznovrstnih klobukov in toči v svoji krémi pristna domača vina ter postreže tudi z jako ukusnimi jedili. Postrežba in cene jako solidne.

Anton Obidič,

čevljar

v Semeniški ulici št. 4
v Gorici,

priporoča se

za raznovrstna naročila po meri
za gospe in gospe.

Naročila se izvršujejo hitro
Priporoča dalje tudi svojo zalogo

Teodor Slabanja

srebrar v Gorici, ulica Morelli 12

uljudno priporoča velečastiti duhovščini svojo delavnico za izdelovanje cerkvenih posod in orodja iz srebra in medenine iz najboljših kovine po ljubnem slogu in po nizki ceni.

Stare reči popravi, posreabri in pozlati v ognju.

Pripravo cerkvenega orodja olajšuje revnim cerkvam s tem, da je pripravljen jim cerkveno orodje napravljati tudi na obroke. Obroke si pa preč. p. n. gospod naročevalec sam lahko določi.

Pošilja vsako blago poštnine prosto!

Nova delavnica

cerkvenih posod in orodja.

Gorica, magistratna ulica št. 8.

Podpisani vsoja si naznaniti preč duhovščini, da je odprl novo delavnico cerkvenih posod ter se priporoča za naročbe svečnikov, svetilnic itd. v vsakovrstni kovini in v vsakem slogu po najnižjih cenah.

Ker še nima ilustrovanih cenikov, pošlje po želji preč. duhovščini obrise raznih posod in orodja.

Priporoča se tudi za popraviljanje rabljenih reči, jih zopet posreabri in pozlati tako, da dobijo prvotno stanje.

Izdeluje strelovode po najboljših iznajdbah in popravlja že rabljene.

Udani

Franc Leban
srebrar

Anton Potatzky v Gorici.

Na sredi Raštelja 7.

TRGOVINA NA DROBNO IN DEBELO.

Najceneje kupovališče nürnbergškega in drobnega blaga ter tkanin, preje in nitij.

POTREBŠČINE

za pisarnice, kadilce in popotnike.

Najboljše šivanke za šivalne stroje.

POTREBŠČINE

za krojače in čevljarje.

Svetinjice. — Rožni venci — Mašne knjižice.

Hišna obuvala za vse letne čase.

Posebnost:

SEMENA ZA ZELENJAVE, TRAVE IN DETELJE.

Najbolje oskrbljena zaloga za kramarje, krošnjarje, prodajalce po sejnih in trgih ter na deželi.

Krojaški mojster

FRANC ČUFER

v Gorici

v ulici sv. Antona št. 7.

v hiši g. J. Kopača nasproti okr. sodniji

izdeluje

VSAKOVRSNE OBLEKE

za možke po meri, bodisi fine ali priproste.

Priporoča se svojim rojakom v Gorici in na deželi, posebno pa učencem ljudskih in srednjih šol za obila naročila.